

strofale Nedgang, som igen var en Følge af den hele økonomiske Krisituation. Det er ikke noget, jeg mener skal høre til en normal Finanshusholdning, at man hvert Aar skal fremsætte Skattelovforslag for at faa Balance. Naar man er kommet nogenlunde i Ligevægt — og heldigvis er de økonomiske Forhold her i Landet saaledes, at man maa sige, at de tenderer til Ligevægt —, saa skal saadant ikke finde Sted, saa skal man sætte Tæring efter Næring og se at komme ud af det med de Indtægter, man har, og det vil saa ikke være nødvendigt hvert Aar at komme med nye Skattelovforslag.

Den højtærede Finansminister svarede ikke paa et Spørgsmaal, jeg rettede til ham. Jeg sagde omtrent saaledes: Der er jo de ca. 8 Mill. Kr., som jeg tror, at Finansministerens Formue- og Indkomstskattelov og Arveskattelev netto vil indbringe mere end nu — det er maaske mere, men mindst ca. 8 Mill. Kr., som de netto vil indbringe mere —, men det er Skueretter, de staar kun paa Papiret, dem faar Finansministeren ikke ind, i hvert Fald ikke i indeværende Finansaar; det tror han heller ikke selv. Og saa spurgte jeg, hvorledes han vil stille sig med Hensyn til den midlertidige Toldlov, for uden dennes Fornylse vil der overhovedet slet ikke kunne være Tale om Balance paa Statsregnskabet for 1925—26.

Korsgaard: Den højtærede Finansminister begyndte med at erklære sin, man kan vel næsten sige, Utilfredshed med, at han paa den ene Side ikke blev rost af Oppositionen og paa den anden Side heller ikke blev virkelig dadlet, i hvert Fald ikke, naar man gik Kritikken nærmere efter. Jeg nærer jo ikke nogen Tvivl om, at naar den højtærede Minister en Gang faar Tid til at læse Fortrykket, vil han se, at der i mine Udtalelser ikke i og for sig laa hverken særlig Ros eller Dadel overfor den personlige Finansminister, men der laa, eller der skulde i hvert Fald ligge en Tilkendegivelse af, at de Kendsgerninger, som foreligger i Form af dette Lovforslag her, viser, at den Paastand, hvormed man gik ud til tidligere Valg, en Paastand, der gik ud paa, at vi gennem de Skattelove, der var gennemført under Ministeriet N. Neergaard, havde gjort os til — for at sige det kort — Millionærernes Beskyttede —, at denne Paastand var noget, som var sagt ud i Vind og Vejr, idet det Lovforslag, som her foreligger, ikke beskatter de noksom omtalte Millionærer højere, end de tidligere var beskattet.

Jeg nævnte i mit første Indlæg, at jeg

gik ud fra, at dette Lovforslag var et Udtryk for, hvad man ønskede, og den højtærede Finansminister har jo ikke afkræftet det. Men naar saa er, saa har vi jo gennem dette Lovforslag faaet et Bevis for, at al den Talen om de tidligere Regeringspartiers Stilling som Millionærernes Beskyttede var Snik og Snak. Der er ikke mere at tage fra disse enkelte Mænd end det, man har taget. Og det beviser for saa vidt mere, det beviser ogsaa, at den megen Talen til forskellige Lejligheder om, at man under det tidligere Styre i saa høj Grad var gaaet over til indirekte Beskatning i Stedet for direkte, er en Tale hen i Vind og Vejr, idet der gennem dette Forslag er ført Bevis for, at man som Normalbeskatning ikke tør lægge mere paa den direkte Beskatning, end her ligger, og naar man ikke kan faa de Indtægter, man en Gang skal have, gennem de direkte Skatter, saa ved jeg ikke anden Vej praktisk talt i hvert Fald end at tage dem ad indirekte Vej. Altsaa, den megen Agitation, som tidligere har været ført paa disse Punkter, mener jeg er slaet ned gennem dette Forslag, og det var det, jeg gerne i mine indledende Bemærkninger vilde slaa fast, og det er det, som jeg synes, der er Grund til at slaa fast ogsaa i denne Omgang.

Med Hensyn til mine almindelige Bemærkninger om visse — som jeg kaldte det — upolitiske Ting, som findes i dette Forslag, da konkluderede mine Bemærkninger jo derhen, at jeg haabede, at den Lejlighed, der endnu ikke var givet Landsoverskatteraadet til at udtale sig om det forelagte Forslag, nu senere vilde blive givet, og da jo alle er enige om, at af dette Lovforslag bliver der ikke noget i denne Rigsdagssamling, vil der jo blive særdeles god Lejlighed til, at Spørgsmaal i den her antydede Retning kan blive besvaret, og at der kan gives god Tid til Besvarelsen. Mit Ønske gaar altsaa ud paa, at Landsoverskatteraadet, navnlig af Hensyn til den store Sagkundskab, som Kontoret er i Besiddelse af, faar Lejlighed til at udtale sig om Lovforslaget. Den højtærede Finansminister gik kun ind paa en enkelt Side heraf, nemlig om man kunde antage, at Landsoverskatteraadet vilde bifalde, at man ansatte disse saakaldte Skatteinspektører, og den højtærede Finansminister mente, at derom kunde der ikke være nogen Tvivl. Det er muligt, at Finansministeren har Ret, derom kan jeg ikke have nogen afgørende Mening, men jeg haaber i hvert Fald, at ikke alene dette Organisationsspørgsmaal, men at ogsaa de